

FÜLLER TÍMEA

# Szívrázó

Novellák, tárcák



BUDAPEST, 2019

A könyv a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával jelent meg.



Szerkesztette  
DOBSONYI SÁNDOR

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,  
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás  
a kiadó előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

© Füller Tímea, 2019

© Luther Kiadó, 2019

Kiadja a Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója  
Budapest, 2019

[www.lutherkiado.hu](http://www.lutherkiado.hu)

Felelős kiadó: Antal Bálint

Olvasószerkesztő: Dobsonyi Sándor

Műszaki szerkesztő: Török Andrea



Nyomdai munkák: Gelbert Eco Print Kft.

Felelős vezető: Gellér Róbert ügyvezető

ISBN 978-963-380-156-7

„Szívrázó” – mondta Borsika lányom, amikor elmesélt egy történetet, amelynek szemtanúja volt. Tudtam, hogy nincs ilyen szó, csak megrázó van és szívszorító, de értettem, mit akart mondani. Gyermekeim bölcs kis elszólásait kiskoruktól írom, és kincsként őrzöm őket. Ez is közjük került. (Ahogyan e könyv fejezeteinek a címei is az ő számomra kedves mondásaik lettek.)

Forgattam magamban, ízlelgettem ezt a szívrázót. *„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!”* – olvassuk a Bibliában. De a szívünk néha mégis olyan álmos és vaksi, lusta vagy éppen „túlpörgő” ahhoz, hogy ott legyen a helyén.

Úgy tűnik, mindig is így volt ez. Dávid király azt kérte Istentől, hogy tisztítsa meg a szívét, máskor meg így szólt: *„Kész a szívem arra, Istenem, hogy énekeljek és zengedezzek lelkesen!”* Szívet lehet összetörni és megérinteni, megvilágosítani és rabul ejteni. Annyira kell rá figyelni, hogy van a szívünk, mi történik vele, mit csinál éppen!

A Szívrázó minden szava ébresztgetés kíván lenni.

Olyan, mint a reggeli madárdal, a világosság, amelyre kinyílik a szemünk, az élesztgető gyerekciklandozás, a kávé illata, a mosakodás, a nap indításának sokféle mozzanata. Nem hagy békén. Indít, hogy éber, nyitott és értő szívvel éljük meg az ajándékba kapott napokat.

Füller Tímea

# „Messe-látó”

/ FÜLLER BORSIKA, 6 ÉVES



## Az utolsó angyalok

A TEREMTÉS UTÁN JÓ NÉHÁNY ÉVVEL VÉGIGNÉZETT AZ ÚRISTEN A VILÁGON. Számot vetett, mi mennyit változott, s hogy igen jó-e úgy, ahogy van jelen állapotában. És látta, hogy az emberek erősen megsokasodtak, benépesítették a földet. És látta, hogy mindenféle találmányaik sokszor veszélybe sodorják őket. Gyors járműveiken száguldoznak, szuper telefonjaikkal ügyeket intéznek, és csak félig-meddig figyelnek magukra meg egymásra. És látta, hogy szegények igen-csak eltévelyedtek, alig-alig hallják az ő halk és szelíd hangját a nagy zsvajban meg rohanásban.

Megszánta az Úristen az embereket, s hogy valamelyest javítson az életükön, sebtiben teremtett néhány ügyes, fürge angyalt, és hamar szolgálatba is állította őket.

– Eredjetek, fiaim! – mondotta nékik. – Legyetek ott, ahol baj volna, tegyetek csodákat, jeleket, hadd tudjon az ember ezekben meglátni engem újra mint gondviselő atyját!

Az angyalok szépen tisztelegtek és szétszéledtek, csak a legtudálékosabb maradt ott toporogva.

– No, mi a baj, fiam? – kérdezte jóságosan, de kissé türelmetlenül az Úr.

– Atyám, megbocsáss, de még nevet sem adottál nekünk. Hogy tudjuk hát, melyikünket milyen feladatra rendelsz? – kérdezte az szemlesütve.

– Igaz, igaz – ismerte el az Úristen. – Siettem, pedig a sietség sok hiba okozója. No, jól van. Most menj, és estére kiosztom a neveket is közöttetek, ahogy illik.

Az angyal elindult a társai után. Baleseteket akadályozott meg, frontális ütközéssel fenyegető helyzetekben ügyeskedett be néhány életmentő tizedmásodpercet a közeledő autók közé. Köveket tolt odébb botladozó lábak elől, fáról leeső gyerekek alá söpört tavalyi avart. Így s így töltötte be szolgálatát az első napon társaival egyetemben.

De az esti névadó elmaradt. Az egyik fejesnek, Gábrrielnek volt sürgős egyeztetnivalója az Úristennel, így az új angyalok ügye másik napra tolódott. És aztán megint másnapra, majd újra, majd újra.

Hiába, na, sok dolga volt az Úristennek azokban a napokban. Egyéb elfoglaltságai miatt pont ezt az ügyet – úgy tűnt – kicsit elhanyagolta. De csak úgy tűnt, mert bizony sokat gondolt rájuk, és szívéből szerette az övéit, ahogyan az szokása is volt mindig, öröktől fogva. És sok öröme volt bennük, ahogy figyelte őket, mennyi örült helyzetet oldanak meg az angyalai. Gyönyörködött bennük szívéből – de a névadással kicsit elszöszmötölt, igaz, ami igaz.

Eljött aztán az a nap is, amikor egy kis időt tudott végre szakítani rájuk. Ünnepelesen maga elé rendelte őket, hogy meglegyen a névadójuk.

– No, fiaim, derék legények vagytok, munkátokat kiválóan végzitek. És amint láttam, nem is nyomta-



lanul. Az emberek szívében megszületik a gondolat, hogy valami kivételes dolog vagy csoda történt velük. Forgatják magukban az esetet, latolgatják, mi minden megeshetett volna. Igazán elégedett vagyok veletek. Lépjetez hát elő egyenként, ti, égi követeim, kegyelmemre mutató áldott lények, s fogadjátok a nevet, amelyet számotokra találtam!

Az első angyal letérdelt, és áhítattal nézett föl az Úr áldó kezére.

– Te leszel Mázli!

Majd a másodikhoz fordult:

– A te neved Szerencse. Téged Véletlennek nevezlek el – mondta szépen sorban a neveket.

És megáldotta őket, hogy még sok ember életét megmenthessék, és még sokak figyelmét a Teremtő jószágára terelhessék.

Azóta is dolgoznak az angyalok szorgalmasan, kitartással. Ha találkoztok velük, ne tévesszen meg beneteket egyszerű nevük. Tudjátok, ők elég későn lettek teremtve, a jobb neveket már mind elkapkodták. De ők is angyalok, és végzik a munkájukat becsülettel.

## Mogyorótündér

GYEREKSZÍNHÁZ UTÁN TÓDUL KI A FELBOLYDULT TÖMEG. A napi sok órát ülő gyerekek számára már maga a kimozdulás is igazi ünnep. Elvileg most is szép rendezett sorban kellene menniük, de a lépcsőn le lehet zúdulni, mert a tanár fáradt ahhoz, hogy

az épületben is megrendszabályozza őket. Elég a ház előtt sorakozni. Ott csoportosulnak már nyüzsgő kis tömbökben az osztályok.

Az épület oldalánál ágrólszakadt kis csapat vára-kozik. Szemmel láthatóan vidékiek. Ámulva nézik a szökőkutat, a lépcsőn óvatosan jöttek le, majd hогynem meghatottan. Egy vékony arcú, fiatal tanítónő terelgeti őket, számol, megkönnyebbülten mosolyog, senki sem keveredett el a tömegben. A gyerekek lesik minden mozdulatát. Intésére boldogan tódulnak a szökőkút köré. A napfény táncol a vízen, szelíd, megnyugtató a csobogás. Belemártják a kezüket, nevetve futkosnak körbe.

Néhány méterre tőlük zöldséget-gyümölcsöt kínáló bódé áll teljes pompájában. Friss eper piroslík, a saláta, a hagyma, a spenót harsogó zöld. Egy kislánynak eszébe jut, hogy neki van zsebpénze. Mutatja is: kétszáz forint. Ő bizony vásárolni szeretne valamit. Kotorásznak a többiek is: hol egy húsz-, hol egy tíz-, hol csak egy árva ötforintos keveredik elő a zsebkendők, madártollak és kavicsok közül. Bizony kevés, mégis valami.

A legágrólszakadtabb kislány maradt csak pénz nélkül. Biggyen is le a szája sírásra, már maszatolja is a kézfejjével a szemét. A tanítónő megsimogatja, átkarolja. Az egész társaság vagyona se valami rengeteg, nem nagyon lehet azzal a pénzzel mit kezdeni, drága ahhoz az élet, vigasztalhatja.

Erre már előpenderül az első kislány. Neki van miből vásárolnia, és már indul is. A többiek áhítattal követik. Hosszú sorban kígyóznak utána, leghátul a tanító néni kezébe kapaszkodva a „nincstelenke”.